

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

V. I. P. DYNAMIC CARS s.r.o., IČ 28948289
Se sídlem Ohradní 1368/4, Praha 4
zastoupený advokátem JUD. Janem Malým,
se sídlem Sokolovská 5/49, Praha

proti
žalovanému

Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. 7996-2/2016-900000-304.1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. 7996-2/2016-900000-304.1 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč a to 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016, č. j. 7996-2/2016-900000-34.1 bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen platební výměr Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 1. 2016, a č. j. 5697/2016-510000-11, který tento vyměřil clo a daň z přidané hodnoty ve výši 107.885,10 Kč, neboť zjistil, že žalobce koupil prostřednictvím německého webového portálu s poškozenými vozidly osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia VIN: XXX, rok výroby 2007, stav tachometru 183.538 km, od švýcarského občana M. A., který toto vozidlo dovezl na území Evropské unie v režimu dočasného použití, přičemž tomuto zboží nebylo uděleno jiné celně schválené určení, resp. nebylo propuštěno do celního režimu volného oběhu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce má za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak odvolací správní orgán vycházely z nesprávně určené celní hodnoty zboží. Vyšel z kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a M. A. a za celní hodnotu zboží určil součet zůstatkové hodnoty motorového vozidla ve výši 4.090,- EUR a hodnoty opravy ve výši 7.946,- EUR, které sečetl a přepočtl do české měny kurzem 27,08 Kč za euro, což činí 325.935,- Kč. Za hodnotu transakce ve smyslu čl. 29 odst. 1 první celního kodexu a čl. 29 odst. 3 první věty celního kodexu je nutné považovat pouze zůstatkovou hodnotu vozidla podle kupní smlouvy, která byla žalobcem jako kupujícím skutečně zaplacená. Hodnota opravy nemohla být již dle svého slovního vyjádření součástí kupní ceny vozidla, rovněž se nejedná o žádnou z připočitatelných položek uvedených v čl. 32 celního kodexu. Hodnota opravy je termínem, který označuje odhad budoucích výdajů na opětovné uvedení vozidla do provozu, respektive na odstranění vad poškozeného vozidla. Tento údaj plní informační funkci ve prospěch kupujícího, aby získal přehled o přibližné výši dalších nákladů na získání provozuschopného auta kromě placení kupní ceny. V době dovozu ani prodeje předmětného vozidla, nebyly žalobcem ani dalšími účastníky obchodu takové náklady vynaloženy. Důvod, proč správní orgán prvního stupně tyto údaje sečetl, ve svém rozhodnutí nikde nevysvětluje, pouze vágně odkazuje na čl. 29 odst. 1 celního kodexu.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitkám žalobce o nesprávně určené výši celní hodnoty jen ve stručnosti konstatuje, že skutkovými tvrzeními žalobce neuvěřil, neboť pokud by vozidlo bylo skutečně koupeno za 4.090,- EUR, celní dluh by navýšil cenu vozu na 147.144,80,- Kč, a tedy jeho následný prodej za cenu 130.000,- Kč by byl ztrátový. Okolnost, že pokud by hodnotou transakce byla suma 12.036,- EUR, a tedy jeho následný prodej by byl ještě ztrátovější ponechal bez povšimnutí. Žalovaný měl za to, že „jako stěžejní pro určení celní hodnoty (a z čeho vycházel také CÚ) je skutečnost, že v kupní smlouvě, na základě které nabyl odvolatel vlastnické právo k předmětnému vozidlu, je výslovně uvedena částka 7.946,- EUR jako náklady na opravu“. Jinak řečeno, žalovaný považoval za stěžejní pro určení celní hodnoty i hodnotu opravy toliko z toho důvodu, že je ve smlouvě uvedena.
4. Když žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že při určení celní hodnoty vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, sám v závěru relevantní pasáže (konec str. 7) napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí připouští své pochybnosti o tom, jaká byla doopravdy hodnota transakce. K jeho pochybnostem přispěla i skutečnost, že pan M. M., který vozidlo žalobce koupil za cenu 130.000,- Kč, je následně prodal další osobě.

5. V tomto podle názoru žalobce lze spatřovat nesprávný postup žalovaného, který v případě, že měl pochybnosti o hodnotě transakce, respektive měl za to, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně hodnoty transakce, měl pokračovat výzvou k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně podle § 92 odst. 4 daňového řádu či postupem odstranění pochybností podle § 89 a následně daňového řádu.
6. Uvedený postup nelze suplovat rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 12. 2015 o stanovení lhůty k nahlédnutí do spisu, uplatnění připomínek či námitek a vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se tak o tom, že dle názoru správního orgánu prvního stupně a žalovaného neunáší důkazní břemeno o hodnotě transakce, poprvé dozvěděl až z odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Až v případě, že by se pochybnosti nepovedlo odstranit výše uvedenými postupy, mělo být clo a DPH vyměřeno podle čl. 30 odst. 1 a 2 písm. a) celního kodexu.
7. Jinými slovy, měl-li žalovaný pochybnosti o hodnotě transakce z důvodu neprůkaznosti či nevěrohodnosti předkládaných dokumentů, měl správně použít první ze závazného pořadí alternativních metod určení celní hodnoty, a to stanovit transakční hodnotu stejného zboží.
8. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, jelikož má za to, že se ke všem odvolacím a tedy de facto žalobním námitkám náležitě a dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, které je dostatečně podrobné i co se týče právního exkursu souvisejícího s projednávanou problematikou a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný nicméně považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že vydání rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci vznikla povinnost zaplatit clo a DPH, bylo důsledkem žalobcova nerespektování právních předpisů, kdy CÚ z vlastní iniciativy objasnil jeho jednání, které není v souladu se zákonnými povinnostmi s tím, že vše nasvědčuje skutečnosti, že žalobce svým jednáním zastíral svoji daňovou povinnost. V rámci toho je důležité poukázat na skutečnost, že ode dne 1. 1. 2015 v souladu s ustanovením § 34 odst. 4 písm. c) v návaznosti na § 2 odst. 17 a taktéž § 6 odst. 3 písm. c) a odst. 5 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, nemusí registrující subjektu orgánu provádějícímu zápis do registru silničních vozidel a schvalujícímu technickou způsobilost vozidel k provozu na pozemních komunikacích včera, při registraci vozidla pocházejícího ze Švýcarska, respektive ze státu ESVO předkládat doklad o propuštění zboží do volného oběhu. Tento stav tedy zadává určitý prostor pro obcházení celních procedur stanovených pro připuštění zboží do volného oběhu a s tím související obcházení povinnosti uhradit příslušnou částku cla i DPH. Žalovaný má za to, že v projednávaném případě se jednalo o zhmotnění výše vyslovené obavy, když vozidlo bylo registrováno v situaci, kdy nebylo ještě propuštěno do volného oběhu a nebylo stanoveno ani zapláceno clo a DPH.
9. Clo a s tím související DPH tak byly vyměřeny žalobci na základě vlastní činnosti z moci úřední a nejedná se tedy o klasický spor o určení celní hodnoty v případě dovozu zboží, u kterého by byla daná hodnota sporná. V dané věci se vede spor o celní hodnotu zboží, které nebylo předmětem řádného celního řízení, v rámci kterého by žalobce deklaroval celní hodnotu a pro své tvrzení by předložil potřebné dokumenty, na základě kterých by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo stanoveno clo. Celní orgány ani neměli možnost ztotožnit zboží (automobil) v rámci své fyzické kontroly, na základě které by bylo, případně možné hodnotit rozhodné skutečnosti pro účely celní hodnoty. Celní orgány tak musely při určení celní hodnoty zboží vycházet pouze ze zprostředkovaných dokumentů. V současné době je v podstatě nemožné přezkoumat správnost určení celní hodnoty zboží – proto žalovaný vycházel z hodnoty transakce na základě žalobcem předložených dokumentů. Je třeba mít na paměti, že danou složitou právní situaci způsobilo nezákonné jednání žalovaného. Žalovaným předložené dokumenty i tvrzení obsahují množství neprůkazností, přičemž však daňové řízení není vystavěno na principu vyšetřovacím. Na základě § 92 odst. 5 písm. c) zákona daňového řádu správce daně není povinen v případě zjištěných pochybností o věrohodnosti tvrzených skutečností zjišťovat skutečný stav věci. Takový postup je prakticky neproveditelný. Údaji svědčícími ohledně transakce, na základě které žalovaný získal vlastnické právo daného vozu, disponuje výhradně žalobce, a proto důkazní břemeno v této otázce náleželo právě jemu. Dle názoru žalovaného byla v průběhu řízení dostatečným způsobem neprůkaznost žalobcova tvrzení prokázána. Celní hodnota byla stanovena na základě řádně zjištěného skutkového stavu, kdy své důkazní povinnosti plynoucí z ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu dostal jak žalovaný, tak i správce daně prvního stupně.

10. Dále je třeba poukázat na to, že je sice povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, ale není v tom však vázán jen návrhy daňových subjektů. Daňové řízení totiž není, jak bylo již výše vzpomenu, založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 a Afs 54 2004-125. Povinnosti správce daně není snížit daňovou povinnost žalobce za situace, kdy se mu nepodařilo prokázat, co tvrdí. Navíc, když jeho tvrzení jsou rozporuplná. Žalobci bylo v rámci řízení umožněno účinně hájit svá práva a předkládat důkazy navrhované k prokázání jeho tvrzení. Rovněž jsou zřejmé důkazy, které byly v řízení provedeny za účelem prokázání skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Co se týče výše cla a DPH, respektive určení celní hodnoty, žalobce nadále zdůrazňuje skutečnost, že z dokumentů zařazených ve spise vyplývá, že cenou za zboží skutečně zaplacenou je pouze částka 4.090,- EUR, nikoliv částka navýšená odhadovanou cenou opravy ve výši 7.946,- EUR. Žalobce nadále trvá na svém tvrzení, že tomu odpovídá cena uvedená v kupní smlouvě, za kterou bylo vozidlo následně prodáno tedy částka 130.000,- Kč. Žalovaný k tomu konstatuje, že pouze poukazoval na nedůvěryhodnost tvrzení, že vozidlo bylo žalobcem dále prodáno za 130.000,- Kč, neboť tato částka se jeví jako krajně nepravděpodobná a spíše svědčí o snaze zastřít pravou hodnotu vozu. Žalovaný poukazoval na skutečnost, že v případě, že by dané tvrzení bylo pravdivé, tak za předpokladu, že žalobce počítal se zaplacením cla a DPH, by se jednalo o podnikatelský úkon, který by byl pro žalobce znamenal ztrátu skoro 20.000,- Kč, aniž bychom započítali další výdaje s touto transakcí spojené. Žalovaný hodnotil tvrzení žalobce tak, že dané tvrzení nepovažoval za pravdivé. Naopak všechny okolnosti svědčily o snaze vyhnout se zdanění a placení cla. Tvrzení žalobce byla naprosto nedůvěryhodné a nepravděpodobné. V podrobnostech je vhodné poukázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Jako stěžejní pro určení celní hodnoty žalovaný stále považuje skutečnost, že v kupní smlouvě, na základě které nabyl žalobce vlastnické právo k předmětnému vozidlu, je výslovně uvedena částka 7.946,- EUR jako náklady za opravu. Tato částka společně s

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

částkou zbytkové hodnoty vozu společně tvořila částku převodní hodnoty transakce – tedy částku, kterou žalobce za daný automobil musel uhradit, aby tím nabyl vlastnické právo. Dle žalovaného se jedná o správně zjištěný skutkový stav, kdy žalobcova tvrzení, že se jedná o pouhý odhad opravy, rozhodně nemůže obstát. Jedná se o fakturu a nikoliv nějaký informační přípis. Automobil byl zakoupen od společnosti, která se specializuje na prodej opravených havarovaných aut. Není ani žádným tajemstvím, že oprava auta v Německu je opravdu dost nákladná, proto i vysoká cena za tuto opravu je reálná. Žalobce pro své tvrzení nepředložil dostatečné důkazy, naopak vše ve svých vzájemných souvislostech svědčí o skutečnosti, že hodnota transakce byla částka 12.036,- EUR.

12. Žalovaný dále uvádí, že postup k odstranění pochybností, který žalobce ve své žalobě zmiňuje jako nástroj, který žalovaný měl využít, v daném případě z povahy věci nebylo možné využít, neboť tento institut je využíván pouze v případě daňových řízení, kdy daňový subjekt podá daňové přiznání. Navíc žalovaný v rámci přezkumu celní hodnoty, kterou stanovil správce daně první instance, neshledal žádné pochybnosti, proto nepovažoval ani za potřebné provádět další dokazování.
13. Závěrem znovu poukázal na skutečnost, že je povinností daňového subjektu přiznat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu je správcem daně vyzván (břemeno tvrzení), a povinnost své tvrzení prokázat (důkazní břemeno). Žalobce se s tvrzením žalobce dostatečně vypořádal, když uvedl, z jakých důvodů považuje tvrzení žalobce za nedůvěryhodné a potvrdil hodnocení správce daně prvního stupně. Žalovaný neměl žádný právní důvod s určením celní hodnoty nesouhlasit. S přihlédnutím k výše uvedenému hodnotí žalovaný žalobu jako nedůvodnou a navrhuje, aby byla zamítnuta.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., rozhodl věc bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu svůj nesouhlas s takovým postupem, a má se tedy za to, že s takovým postupem také souhlasil.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Dle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 280/2009 daňového řádu ve znění do 31. 3. 2019 (dále jen daňový řád), *správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.*
17. Dle ust. § 92 odst. 2 daňového řádu *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.*
18. Dle odst. 3 *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*

19. Dle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*
20. Dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,*
21. Hlavní žalobní námitka směřuje do určení celní hodnoty zboží resp. do vyhodnocení listiny, ze které správce daně vycházel. Žalobce tak v podstatě napadá postup správních orgánů při hodnocení důkazů, které je ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu řízené zásadou volného hodnocení důkazů. Významem zásady volného hodnocení důkazů a souvisejícími povinnostmi správních orgánů se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, mimo jiné konstatoval: „*zásada volného hodnocení důkazů znamená, že správce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovila, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Naopak takové závěry musejí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti.*“
22. V napadeném rozhodnutí je uvedené, že „*celní hodnota byla určena podle ust. čl. 29 odst. 1 celního kodexu na základě kupní smlouvy, tedy jako hodnota transakce, což je cena, která byla, nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství. A že při stanovení kupní ceny Celní úřad vycházel z předložené kupní smlouvy č. 44162524 ze dne 14. 7. 2014, na níž je uvedená zůstatková hodnota 4.090,- EUR a hodnota opravy 7.946,- EUR a CÚ dospěl k závěru, že hodnota transakce byla součtem těchto dvou hodnot, tedy 12.036,- Eur, což činilo 325.935,- Kč (na základě převodu dle platebního kurzu)*“.
23. Soud souhlasí se žalobcem, že tato listina, kterou doložil dle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu do spisu žalobce, a kterou žalovaný jako takovou nezpochybnil a rozhodl se z ní vycházet, nebyla ze strany Celního úřadu a následně žalovaného správně interpretována, následkem čehož nebyla v rozporu s ust. § 92 odst. 2 daňového řádu správně určena celní hodnota vozu. Soud má za to, že pokud celní úřad při zjištění kupní ceny neboli hodnoty transakce vycházel ze součtu těchto dvou čísel, šlo o chybnou úvahu mimo požadavky formální logiky, jelikož mělo být vycházeno pouze z ceny, která je uvedená na konci kupní smlouvy č. 44162524 ze dne 14. 7. 2014, kde je rovněž uvedené bankovní spojení prodávajícího, tj. z částky 4.090,- EUR. Z této smlouvy je zcela jasné, že cena vozidla byla stanovena tak, že byla vyčíslena pouze zůstatková hodnota (ve smlouvě uvedeno „Restwertangebot“) vozidla. Ve smlouvě je pod touto částkou sice uvedené, že náklady na opravu („Reparaturkosten“) představují částku 7.946,- EUR, z celé obchodní transakce je však jasné, že tato cena je zde uváděna pouze informačně, že se jedná o cenu, kterou prodávající není ochoten zaplatit, a proto se rozhodl poškozené auto prodat. Že se jedná o cenu, kterou platit nebude ani žalobce, jelikož je schopen auto opravit v ČR za nižší cenu, než je v Německu běžné (což připouští i žalovaný). Kdyby vozidlo již opravené bylo, tak by takto bylo i prodávané (nikoliv jako zbytky za zůstatkovou cenu), a ve smlouvě by byla zcela jistě uvedená pouze jedna cena („Preis“) a to faktická cena prodávajícího vozidla, kterou je povinen zaplatit kupující, s tím, že oprava by již byla zaplacená prodávajícím a

její cena by byla zahrnuta v ceně vozidla. Nebyl by důvod zde uvádět cenu zbytkovou a cenu opravy, pouze cenu vozidla jako takovou.

24. Soud má za to, že shora uvedený závěr potvrzuje i následný prodej vozidla panu M. za cenu 130.000,- Kč, ať už bylo domluveno, že kupující zaplatí clo a daň z přidané hodnoty (resp. ať už žalobce daň a clo zaplatit chtěl) či nikoliv (soud neměl k dispozici celé znění kupní smlouvy č. 20140267). Tento následný prodej znamená, že žalobce byl v zisku cca 20.000,- Kč (sám zaplatil cca 108.000,- Kč a obdržel 130.000,- Kč). Pokud by ale fakticky auto koupil za 326.000,- Kč, byl by se zaplacením cla a daně ve výši 107.885,10 Kč ve ztrátě cca 300.000,- Kč (nebo 200.000,- Kč v případě, že by daň a clo nezaplatil), což nedává smysl. Soud má rovněž za to, že je obecně známou skutečností, že obdobné vozidlo (typ, počet najetých km, stáří) lze v ČR koupit mnohem levněji než za 326.000,- Kč, a nedávalo by proto smyslu jet pro tak drahé vozidlo do Německa a riskovat placení cla za vozidlo, které nebylo propuštěno do volného oběhu.
25. Co se týče námitky žalobce, že pokud měl žalovaný pochybnosti o hodnotě transakce, respektive měl za to, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně hodnoty transakce, měl pokračovat výzvou k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný neměl pochybnosti o hodnotě transakce. Naopak byl přesvědčen, že hodnota transakce je 12.036,- EUR. Žalovaný vyjádřil pochybnosti ohledně dalších listin dokladujících následný prodej vozidla, které však hodnotil optikou shora uvedeného nesprávného závěru o kupní ceně na základě smlouvy ze dne 14. 7. 2014, a dospěl tak k nesprávným závěrům o nedůvěryhodnosti těchto listin (na straně 7. odst. 5 napadeného rozhodnutí).
26. Soud má tedy za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil listiny, ze kterých vycházel, tedy že skutkový stav, který vzal správní orgán za prokázaný, je v rozporu se spisy a řízení je tak zatíženo vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.r.s. odůvodňující zrušení rozhodnutí.
27. Na závěr soud připomíná znění ust. § 1 odst. 2 daňového řádu, které říká, že *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňového subjektu*. Je třeba přitom vycházet z faktu, že zatímco cílem správy daní podle zákona o správě daní a poplatků bylo stanovit a vybrat daň tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy, daňový řád upřednostňuje hledisko správnosti nikoli hledisko fiskální. Dochází k výraznému posunu, co se týče odpovědnosti správce daně za zjištěný skutkový stav, namísto dosud uplatňované zásady formální pravdy v daňovém řízení se prosazuje zásada materiální pravdy. Zatímco dříve správce daně dbal především toho, aby stát nebyl krácen na svých příjmech, nyní musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, tj. ve správné výši. Musí tak přihlížet ke všem skutečnostem, které jsou pro správné stanovení daně rozhodné, a to ať jsou ve prospěch, či v neprospěch daňového subjektu. Je však třeba podotknout, že i nadále je nutno mít na zřeteli, že důkazní břemeno ohledně svých tvrzení má stále daňový subjekt a posun k zásadě materiální pravdy neznamena, že by byl správce daně povinen vyhledávat za daňový subjekt skutečnosti, které by mohly být v jeho prospěch, resp. zjišťovat skutkový stav za daňový subjekt. (Ze správního spisu zaslaného na CD není rovněž patrné, zda a kdy žalobce doložil výpis z účtu resp. „Příkaz k úhradě“ ze dne 17. 7. 2014, ohledně zaplacení kupní ceny M. A. To ovšem nic nemění na shora uvedených závěrech o nesprávném hodnocení důkazu).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. S ohledem na shora uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného z důvodu nezákonnosti v souladu s ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby se věci opětovně zabýval a určil celní hodnotu ještě jednou s tím, že je vázán právním názorem soudu.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci plně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalobci byla přiznána náhrada za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) advokátního tarifu po 3 100,-Kč (převzetí a příprava, žaloba), dvakrát náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky po 300,-Kč, a DPH ve výši 1.428,- Kč. Náklady řízení tak představují celkem částku 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.